15/10/2019

Πρωτ. Χριστόδουλος Μπίθας: “Ο θυμώδης άνθρωπος ασθενεί πνευματικά”

/ Επικαιρότητα

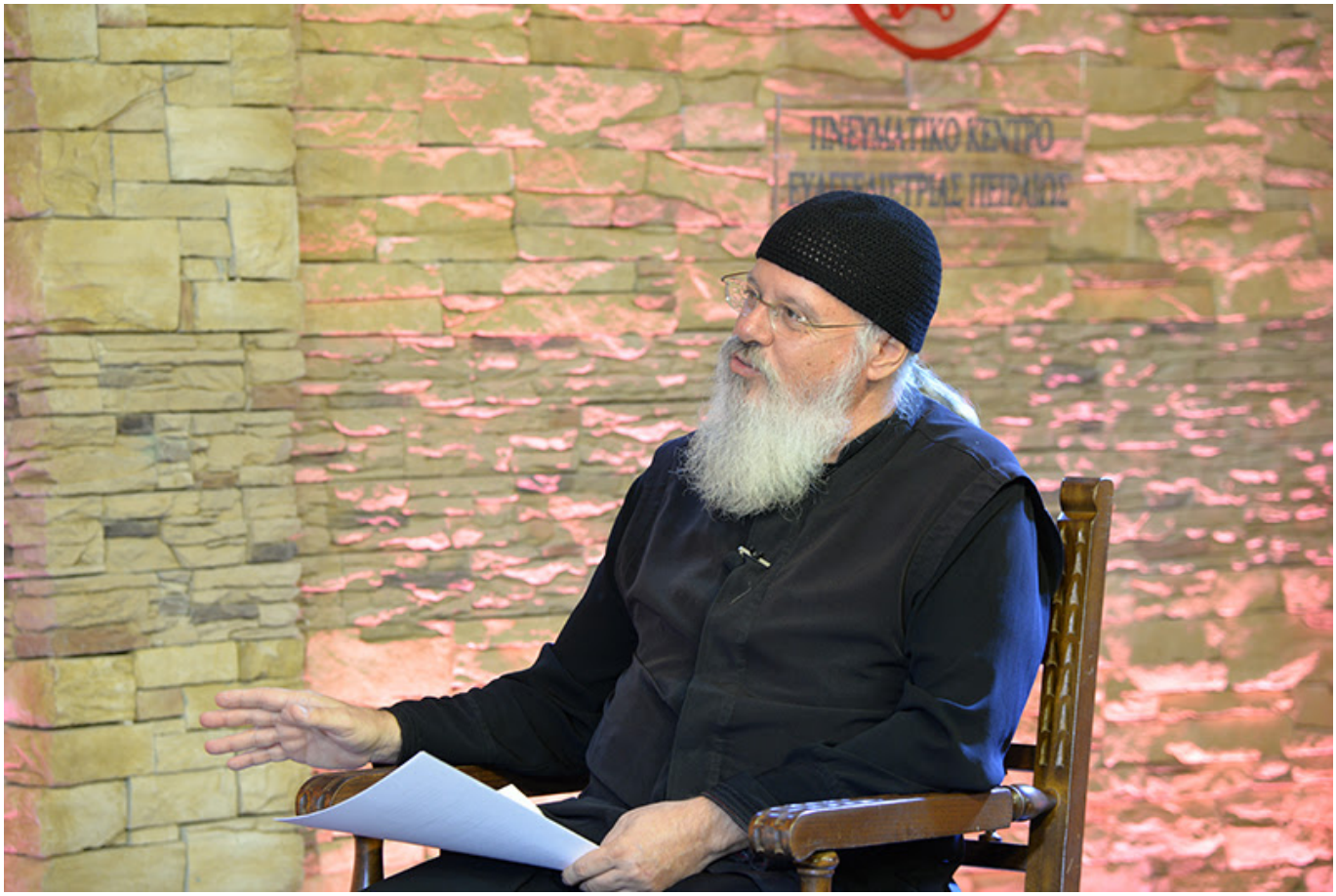

Όταν αναγνωρίσουμε την τυφλότητα που έχουμε ως άνθρωποι, αυτό είναι βασικό στοιχείο για την πορεία της αυτογνωσίας μας. Να ξεκινήσουμε λέγοντας ότι εγώ δεν είμαι τίποτα.

Στο “Ενοριακό Αρχονταρίκι” του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, ο Θεολόγος – Μουσικολόγος κ. Ηλίας Λιαμής φιλοξένησε την Δευτέρα 14 Οκτωβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού, τον Πρωτοπρεσβύτερο Χριστόδουλο Μπίθα, Συγγραφέα, Απόφοιτο του Οικονομικού Τμήματος της Νομικής και της Θεολογικής Σχολής, με σπουδές στη Φωτογραφία Κινηματογράφου, σε μία συζήτηση περί του θυμού και της οργής στην καθημερινότητά μας, με θέμα «Οργίζεσθε και μη αμαρτάνετε».

Μιλώντας εισαγωγικά για το θέμα της συζήτησης, ο π. Χριστόδουλος επεσήμανε πως όταν ο άνθρωπος πάρει την ευθύνη της ζωής του στα χέρια του, και σταματήσει να μεταφέρει την ευθύνη του έξω από εκείνον, συνειδητοποιεί ότι ο ίδιος μπορεί να είναι υπεύθυνος όπως για το καλό, αντίστοιχα για πολύ κακό.

Μόνο όταν ο άνθρωπος βρίσκεται εν μετανοία και συντριβή, κατά την πνευματική έννοια της αυτομεμψίας, που οδηγεί σε αυτογνωσία και που οδηγεί πλέον σε μια συνείδηση των πραγμάτων, τότε μόνο μπορεί να καταλάβει τι σημαίνει θυμός και να αρχίζει να επεξεργάζεται τα ζητήματα περί της οργής.

Η οργή, εξήγησε ο π. Χριστόδουλος, είναι ένα πάθος το οποίο καταρχήν δόθηκε στον άνθρωπο, όπως όλα τα πάθη, για να μπορεί να στρέφεται ενάντια στην αμαρτία και να κινηθεί προς το αγαθό και το καθ' ομοίωσιν.

«Λόγω της πτώσης, και το πάθος της οργής έχει διαστραφεί και στρέφεται ενάντια στον συνάνθρωπο, τον εαυτό μας, κι έτσι αντί για την σωτηρία, μας οδηγεί στο φόνο, στο έγκλημα, στην αδικία, στη μνησικακία και είναι πηγή άλλων παθών».

Η οργή έχει βασική αιτία την φιλαυτία. Στη φύση του ανθρώπου, λειτουργεί σαν ένα καμπανάκι, για να καταλάβει ότι κάτι δεν πάει καλά.

Ο θυμώδης άνθρωπος, είναι ένας άνθρωπος ο οποίος κουβαλάει κάποια νεύρα. Έχει μια διαστρεβλωμένη αντίληψη για τον εαυτό του και τους άλλους.

Ζούμε σε ένα περιβάλλον κοινωνικό, συνέχισε ο π. Χριστόδουλος, που την βία την νομιμοποιεί. Όλοι είναι οργισμένοι. Και όλοι θεωρούν ότι έχουν δίκιο. Ο θυμώδης άνθρωπος, είναι εκείνος που πιστεύει ότι έχει δίκιο και του φταίνε όλοι οι άλλοι.

«Σαν μετανοούντες χριστιανοί πρέπει να ορίσουμε ότι δεν έχουμε δίκιο σε τίποτα.
Ο θυμώδης άνθρωπος ασθενεί πνευματικά, δεν έχει πάρει την ευθύνη του εαυτού του, δεν έχει μπει σε μια διαδικασία να δει τι του συμβαίνει και πιστεύει ότι όλοι οι άλλοι φταίνε, οπότε ο ίδιος είναι δικαιωμένος να θυμώνει».

Έχει μάθει να χειρίζεται τους άλλους, έχει υποπέσει στον πειρασμό να ασκεί εξουσία πάνω στους άλλους.

Ο άνθρωπος που έχει θυμό, θα πρέπει να θεωρήσει ότι έχει μία ασθένεια και θα πρέπει να την διερευνήσει.

Η οργή πρέπει να κοινοποιείται, αλλά πρέπει να βρεθεί ο σωστός τρόπος. Η υγιής οργή, τόνισε ο π. Χριστόδουλος, προϋποθέτει έναν μετανοούντα άνθρωπο.
«Πρέπει να εκφράσω αυτό που νιώθω, αλλά όχι με τον εμπαθή τρόπο, να βρίσω, να φωνάξω, να χτυπήσω.

Πρέπει να βρω έναν τρόπο να μπορώ να εκφράζω τον θυμό μου, κοινωνώντας με τον άλλον το πρόβλημα που έχω, συζητώντας το. Μέσα από πειρασμούς που θα περάσω, σιγά σιγά θα μάθω να ελέγχω τον θυμό μου.

Όσο γνωρίζω τον εαυτό μου, μπορώ να θεραπεύω το κατ’ εικόνα μου και να προχωρώ προς το καθ’ ομοίωσιν. Μπορώ να καταλαβαίνω τα τραύματα μου».

Όταν αναγνωρίσουμε την τυφλότητα που έχουμε ως άνθρωποι, αυτό είναι βασικό στοιχείο για την πορεία της αυτογνωσίας μας. Να ξεκινήσουμε λέγοντας ότι εγώ δεν είμαι τίποτα.

Όσο προχωράει κανείς προς τον Χριστό, τόσο περισσότερο καταλαβαίνει την απόσταση που τον χωρίζει από Εκείνον και την αδυναμία του. Αλλά ταυτόχρονα χαριτώνεται.

Όσο ο Χριστός, γίνεται ο Χριστός μου, παρατήρησε, όχι ως προβολή της δικής μου ασημαντότητας, αλλά ως ο Χριστός του Ευαγγελίου που με καλεί συνεχώς σε ότι πιο όμορφο άκουσε αυτός ο πλανήτης και το οποίο δεν μπορεί να φθαρεί, η σχέση με τον Χριστό είναι μια σχέση καρδιακή και προσωπική.

Και προς το τέλος της συζήτησης, ο π. Χριστόδουλος σημείωσε:

«Όσο περισσότερο ελευθερώνομαι από τον εγωισμό μου, τόσο περισσότερο θεραπεύομαι. Κι όσο περισσότερο θεραπεύομαι, δεν έχω λόγο να οργιστώ.

Οι δύσκολες σχέσεις μας πάνε μπροστά και πάνω απ’ όλα μας πάει μπροστά η επιθυμία μας να γνωρίσουμε την αλήθεια, να ειρηνεύσουμε, να αγαπήσουμε, να ζήσουμε πραγματικά αυτήν την ζωή με χαρά και ευχαριστία.»

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου
Φωτογραφίες: Παναγιώτης Καράπασιας